

vreo cădere a unui frate te-ar fi smintit, nu te odihni și închide ochii până n-o alungi, cu toată puterea din inima ta.

Sursa: **Sfântul Nicodim Aghioritul, Războiul nevăzut**, Editura Sophia, 2023

PĂRINTELE BORIS RĂDULEANU

1905 - 1990

CINE ESTE IISUS HRISTOS?

Cea mai mare problemă pe care eu o numesc esențială a vieții noastre este răspunsul pe care trebuie să-l dea fiecare la întrebarea: „Cine este Iisus Hristos?”. De răspunsul la această întrebare depinde viața noastră, a fiecăruia și a tuturor. Este Om între oameni, este mit sau este Dumnezeu? Pentru cel care Îl recunoaște Dumnezeu, devine Model, Criteriu și Ghid. Îl urmează și

Îl ascultă, ca fiind Dumnezeu. Cel ce vede în Iisus un simplu om, rămâne lipsit de un criteriu unic în viață, neputincios de a ajunge la adevărul spre care totuși tinde, își umple golul vieții cu paliative, care nu-i pot împlini viața și nici justifica moartea. [...]

Lumea în adâncă ei frământare, dezamăgire și speranță a început să strige: Dați-ni-L pe Iisus Hristos Cel viu, așa cum S-a dăruit și S-a descoperit El Însuși lumii. Nu pe cel circumscris în rituri, dialoguri, confesiuni și secte, nu pe cel ticluit și mistificat de teologi sau filosofi, ci pe Cel care este Lumina vieții și a Învierii, calea și totodată Adevărul absolut, Hrana cea spre ființă, Viața vieții noastre.

Sursa: **Preot Boris Răduleanu, Semnificația marilor sărbători creștine. Predici. Volumul 1**, Editura Bonifaciu, 2005

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 5 august	18:00	Vecernia și Litia
Miercuri 6 august	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Schimbarea la Față a Domnului
Sâmbătă 9 august	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 10 august	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. I Corinteni 3, 9-17; Ev. Matei 14, 22-34; glas 8, voscr. 9 → Duminica a 9-a după Rusalii (Umblarea pe mare – Potolirea furtunii)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Să-și facă educația prezenței inimii la Dumnezeu, acolo unde își desfășoară arhitectura, acolo unde face inginerie, acolo unde ară cu plugul...
omul să aibă o relație cu Creatorul.”

– Părintele Arsenie Papacioc

Nr. 582 / 3 august 2025

PĂRINTELE
VLADIMIR VOROBIEV

CRIZA VIEȚII DUHOVNICEȘTI A CREDINCIOȘILOR

Câteodată ni se întâmplă să auzim: «Iată, m-am rugat și mă rog, și atât de multe lucruri simt în sufletul meu, încât rugăciunea mea curge singură. Pare, într-adevăr, a fi acea rugăciune a minții despre care am auzit (ori citit); pe aceasta cred că deja o simt, căci rugăciunea mea curge de la sine în toată vremea». Aceasta se întâmplă cel mai adesea nu datorită faptului că omul a dobândit rugăciunea minții în inima lui, ci datorită faptului că se află într-o stare de încântare, deosebită aprindere a sufletului, când totul este nou și ușor, când e marcat de ceea ce face. Cu ușurință se deschide atunci și primește în inima sa această înflăcărare deosebită. De aceea totul îi pare atât de lesnicios.

Urmează apoi, inevitabil, vremea (diferită, la fiecare în parte)

unei căi mult mai aspre, când încep nevoințele cele adevărate. Aici noi avem de-a face cu oameni care deja cunosc Evanghelia, cunosc că trebuie să se împărtășească des, că nu trebuie să săvârșească păcate de moarte (și, cu adevărat, ei nu le mai săvârșesc). Nu desfrânează, nu fură, nu fac avorturi, nu beau, nu se leapădă de credință, nu merg la diferite rătăcirii „extrasenzoriale” ori la magicieni, nu se mai ocupă cu spiritismul. Poate să se spună cu satisfacție că nivelul moral al acestora a crescut într-un mod însemnat. Acum ei au îngrădiri în afara cărora nu pășesc. Astăzi sunt membri ai Bisericii și duc o viață în sânul ei.

Viețuire în Biserică și în har este însă aceasta? Cu părere de rău se vedește în curând că rugăciunea, care la început curgea de la sine în inima lor, că timpul când ei se rugau cu atâta bucurie și atât de fierbinte, vremea în care ochii lor se umpleau de lacrimi atunci când își aduceau aminte cât au fost de păcătoși și cât i-a miluit și i-a primit pe ei Domnul, când căutau să înceapă o nouă viață – au trecut. Nici lacrimile nu mai curg, nici rugăciunile lor nu mai izvorăsc din inimă, cu mare greutate își citesc rugăciunile de dimineață și de seară. Toate au devenit o povară. Evanghelia nu-i mai atrage deloc, iar literatura duhovnicească nu-i mai aprinde atât de mult. Chiar și slujbele Bisericii au devenit, iată, un obicei. Ei merg la acestea, le ascultă, căci li se pare că ele sunt de

trebuință, însă ascultă formal, inima lor tăcând. Nu se roagă lui Dumnezeu, ci doar ascultă. Mulți dintre acești creștini poate că au venit la biserică și au încercat să facă ceva pentru ea: unii au devenit oameni de serviciu, alții paznici, alții vând lumânări, ori propovăduiesc Legea lui Dumnezeu, ori cântă la strună. Ei poate și-au aflat locul în societate, însă flacăra inimii lor s-a stins. Își aduc aminte de ea și le vine greu, dar cu vremea se obișnuiesc cu faptul că aceasta le lipsește și li se pare că așa și trebuia să fie. Vremea nașterii duhovnicești, vremea copilăriei, plutește în amintirea lor ca o povară. Din păcate, nu mai știu cum să o reîntoarcă.

De ce se întâmplă astfel? De ce atunci când s-au întors la Dumnezeu din ateismul lor ei și-au jertfit fără cruțare patimile, viciile și obișnuințele lor, s-au rupt de viața păcătoasă pe care o duceau, pășind pe calea nevoinței, iar acea nevoință a dat îndată, fără zăbavă, rod bogat? Acum viața lor a încetat să mai fie o nevoință. Ea a intrat pe un făgaș aparent normal, a devenit un obicei. Dar îndată ce nevoința s-a dus din viața lor, au dispărut și roadele duhovnicești. Desigur, viața harică întru Dumnezeu este posibilă doar atunci când omul se ostenește. Fără nevoințe nu există viață duhovnicească, viață harică.

În ce a constatat atunci nevoința? La început, aceasta a fost limpede. Ai greșit mult, trebuia să te căiești. Aceasta era nevoința. Acum însă,

când nu mai sunt păcate grele, care ar trebui să fie osteneala? Duhovnicul trebuie să știe să explice că acum nevoința este alta, că acum este nevoie de osteneala rugăciunii, de smerenie, de dragoste, de ascultare, de nevoința neconținutei lupte cu patimile: cu mândria, cu iubirea de sine, cu iubirea de stăpânire, cu irascibilitatea, cu orice altă patimă. Trebuie să ai permanentă luare-aminte către tine însuși, către viața ta duhovnicească – o vigilență deosebită. Trebuie să-ți observi fiecare pas înșelător, să te căiești, să te îndrepți. Fără o asemenea viață duhovnicească, fără osteneală duhovnicească, nu aflăm har dumnezeiesc în inima omului.

Și, în cel mai mare grad, este nevoie de smerenie, căci Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriți le dă har. Smerenia este temelia vieții duhovnicești, iar aceasta se dă prin ascultare, prin permanenta răbdare a necazurilor, prin permanenta biruință a mândriei, a iubirii de sine, a mâniei.

Sursa: **Protoiereu Vladimir Vorobiev**, *Duhovnicul și ucenicul*, Editura Sophia, 2009

**SFÂNTUL
NICODIM AGHIORITUL**
1749 - 1809

JUDECAREA APROAPELUI

Când îți va veni gândul a judeca vreun defect al altora, supără-te contra ta ca pe cineva care ar face aceleași greșeli și ar avea aceleași

defecte. Zi în inima ta: „Eu, nemernicul, având aceeași slăbiciune, ba chiar neajunsuri mai mari, cum să îndrăznesc a ridica capul, să văd și să judec greșelile celorlalți?”. Astfel, armele ce voiești a le mânui contra celorlalți, întoarce-le asupra ta pentru a te vindeca de răni.

Dacă neajunsul și greșeala vreunui frate al tău poate sunt cunoscute tuturor, vorbește de cauza lor cu dragoste și cu iubire frățască. Atunci să zici că în acel frate aflându-se alte fapte bune ascunse, Dumnezeu a îngăduit căderea lui în acea greșeală pentru a-l păzi, a se considera totdeauna netrebnic pe sine și fiind defăimat de ceilalți să devină smerit, mai plăcut lui Dumnezeu, încât câștigul său îi va fi mai mare decât paguba.

Chiar dacă păcatul cuiva nu e numai vădit tuturor, ci și mare, nu-l osândi. Du-te cu gândul la înfricoșata judecată a lui Dumnezeu și acolo vei vedea pe unii ce au fost nelegiuți, dar mai apoi prin pocăință au ajuns la înalte trepte de sfințenie; iar pe alții căzuți din cea mai înaltă perfecțiune în prăpastia ticăloasă. De aceea, fii totdeauna cu frică și cutremur mai mult pentru tine decât pentru alții. Fii încredințat că orice grăire de bine pentru aproapele și toată bucuria ce o vei simți pentru el sunt rodul și desăvârșirea Sfântului Duh.

Dimpotrivă, orice defăimare, judecată cutezătoare și grăire de rău de aproapele ies din răutatea noastră și din îndemnul diavolesc. Deci, dacă